

Darius Kundrotas

Dieve, išgydyk!

Neseniai apsirgo mūsų vaikai, todėl teko ieškoti įvairiausių priemonių jiems išgydyti. Viena pažįstama pasidalino savo patirtimi, rekomendavusi tam tikrus maisto papildus. Tačiau šalia to ji dar pridūrė:

– Mes gydome Jėzaus vardu.

Regis, smagu, kai tikintieji pasikliauja Dievu visose savo gyvenimiškose situacijose, bet juk Rašte nerandame parašyta, kad išgyjimui reikalingi tam tikri maisto papildai ar vaistai – vien Dievo jėgos tam lyg ir turėtų užtekti. Nes kai gydė Jėzus, niekas pas Jį neatėdavo su vitaminais ar vaistais, idant padėtų Jėzui juos išgydyti.

Tikintieji randa Rašte aprašytus atvejus, kai Jėzaus vardu būdavo išgydomi ligoniai, bet kai tai neveikia jų realiame gyvenime, pradeda abejoti – gal Dievas pasikeitė, gal Jis daro kažką tai naujo, kas neparrašyta Rašte, – ir taip pradeda kurti savas teorijas apie Die-

va. Jie prisigalvoja nebūtų dalyku, susikuria Dievą pagal savo supratimą, o tai atsitinka todėl, kad jie nepriima Rašto pažodžiui.

Manau, ne tik man, bet ir jums yra tekę girdėti nemažai atvejų, kai Jėzaus vardu tikintieji visgi nepagijo. Vienoje bažnyčioje jaunai tikinčiųjų porai mirė kūdikis. Tai buvo didžiulė tragedija ir skausmas abiem tėvams. Be to, labai pergyveno ir juos užjautė visa bažnyčia, visi susirinę karštai meldėsi, kad Dievas prikeltų tą vaikutį iš numirusiųjų. Sunku įsivaizduoti, ką visą tą laiką pergyveno tėvai ir kaip jie būtų galėję viską atiduoti, kad tik jų kūdikis gyventų. Deja, kūdikį teko palaidoti. Nežinau, ką tokiu atveju galvojo tėvai, bet dažnai tenka išgirsti iš įvairių tikinčiųjų panašias istorijas ir jų nusivylimą Dievu. Savo širdies gelmėse žmogus beviltiškai šaukia:

– Dieve, kodėl?!

Iš tikrųjų, kodėl Dievas, turintis beribę galią kurti ir iš nieko padaryti matomus dalykus, negalėjo išgelbėti kūdikio gyvybės? Argi atėjęs į žemę Jėzus negydė ir neprikėlė žmonių

iš numirusiųjų? Mato evangelijoje parašyta, kad visus, kurie atėjo pas Jėzų, Jis išgydė iš visokiųjų ligų, tame tarpe ir mirtinų. Be to, tą patį darė ir Jo vėliau siusti apaštalai. Juk jeigu Dievas gydė žmones, tai Jis turėtų tai daryti ir dabar?..

Jokūbas rašo savo laiške: „Ar kas tarp jūsų serga? Tepasikviečia bažnyčios vyresniusius; ir jie tesimeldžia dėl jo, patepdami jį aliejumi Viešpaties vardu; ir tikėjimo malda išgelbės sergantįjį, ir Viešpats jį pakels“ (Jok 5:14). Koks puikus Dievo pažadas tikinčiajam! Viskas taip paprasta ir tikra – Dievas pasirūpina žmogaus sveikata. Perskaitytę tokį Dievo pažadą Jokūbo laiške, turbūt ne vienas iš mūsų viduje su viltimi atsidadustame ir pagalvojame: „Va, kad taip ir man“. Deja, man dar neteko sutikti nė vieno tikinčiojo, kurį Dievas būtų išgydęs taip, kaip rašo Jokūbas. Pasitauko, kad žmonės neva pagyja, bet vėliau vėl susergera. Bet juk kai Dievas išgydo, Jis išgydo žmogų visam laikui. Kai kurie teigia, kad Dievas neišgydo, jei neturi pakankamai tikėjimo. Bet juk kai Jėzus gydė, Jis gydė visus pas Jį atėjusius, iš kurių didelė dalis Juo netikėjo ir neatsigailavo (Mt 11:20-23). Jėzus gydė ne todėl,

kad žmonės Juo tikėjo. Tokių, kurie Juo tikėjo, iš tiesų buvo labai mažai. O ir iš numirusių ju Jėzus prikėlė žmones, kurie buvo mirę ir neturėjo galimybių tikėti arba netikėti. Jėzus gydė, išvarinėjo velnius ir prikėlė žmones iš numirusių vien todėl, kad apie tai anksčiau buvo pranašavę Senojo testamento pranašai.

Todėl kyla klausimas: ar šiandien viskas tebėra taip pat, kaip buvo tuomet, kai gydė pats Jėzus ar jo apaštalai arba taip, kaip rašo Jokūbas? Ar tikrai yra taip kaip parašyta keturiose Evangelijose, Apaštalų darbuose ar Jokūbo laiške? Manau, kad ne. Šiandienos realybė neatspindi to, apie ką rašoma minėtose knygosė.

Ką tuomet – ar Dievas nesilaiko Savo žodžio? Juk jei Dievas pažadėjo Savo žodyje, tai turėtų ir veikti, nes tie pažadai veikė apaštalams ir Jėzaus mokiniams. Rašte juk rašoma, kad Dievas yra tiesakalbis, Jo žodžiai yra tiesa. Daugelis žmonių sako, kad Dievas viską gali, bet jie neteisūs, nes Dievas ne viską gali. Yra tam tikrų dalykų, kurių Dievas tikrai negali padaryti. Laiške Titui rašoma, kad Dievas ne-

gali meluoti. Dievas negali daryti nuodėmių, Jo prigimtis Jam neleidžia to padaryti. Argi tai ne paguoda, kad Dievas negali daryti nuodėmių ir meluoti kaip mes? Išivaizduokite, jei Dievas nesilaikytu Savo žodžio, sakytų viena, o darytų kita – taip, kaip mes. Juo nebūtų galima pasitikėti, nes visa, kas parašyta Rašte, būtų melas. Tuomet ir mes neturėtume amžino gyvenimo, paguodos ir vilties.

Jei Dievas nemeluoja, kodėl tuomet žmonės negydomi taip, kaip rašoma Rašte?

Senajame testamente, keturiose Evangelijose, Apaštalų darbuose ir Jokūbo laiške skaitome apie Dievo išgydymus ir su juo susijusius pažadus. Tačiau dauguma skaitytojų pamiršta, kad tai – dar ne visas Raštas. Yra dar viena nepaprastai svarbi Rašto dalis, kurią užrašė apaštalas Paulius.

Apaštalas Paulius apie išgydymą

Tad pažiūrėkime, ką Dievas davė apaštalui Pauliui užrašyti savo laiškuose apie žmogaus išgydymą. Laiško romiečiams aštuntame skyriuje parašyta, kad šiuo metu visa kūrinių ja yra gedimo vergovėje, visi Dievo kūriniai genda (Rom 8:21). Gyvūnai gyvena gamtoje, atrodo, sveikai maitinasi, randa sau gydomųjų žolių, kad būtų sveiki, bet vis tiek jie serga. Įvairios ligos, marai, epidemijos nusineša milijonus gyvybių. Gydytojai yra geriausi gendančios kūrinių liudininkai, su tuo jie susiduria kasdien. Dėl Adomo nuodėmės Dievas prakeikė visą kūrinių ir atidavė ją gedimo vergovei. Todėl mes ir vergaujame gedimui, įvairioms ligoms, galiausiai – mirčiai. Ši vergystė nėra lengva, bet daugeliui žmonių ji yra tikrai varginanti. Prieš keletą metų vienas pastorius pateko į avariją, susilaužė koją ir buvo nuvežtas į ligoninę. Po atviro lūžio gavo kraujo užkrėtimą, o kitą dieną beliko gyvos tik jo smegenys.

Viskas įvyko taip žaibiškai ir netikėtai, kad galiausiai jo žmona su vaikais pasiliko vieni nešti sunkią kasdienybės našta. Kitas pastorius jau kelinti metai neišeina iš ligoninės – po skrandžio operacijos ji kankina pastovios problemos su žarnynu ir įkyriai persekiojanti infekcija. Dar vienas pastorius – kovoje su vėžiu. Ir tai tik man gerai žinomi pastoriai, apie kurių būseną kartais nuo karto praneša bažnyčios tikintiesiems. O kur dar kiti tikintieji, kurie iš vis nesiskelbia, apie kurių susirgimus retai tesužinome? Rimtomis ligomis sergančių tikinčiųjų sąrašas gana ilgas. Tikrai manau, kad ir savo tarpe atrastumėte nemažai panašių istorijų.

Gedimo vergovė ir naujo kūno laukimas

Laiško romiečiams aštuntame skyriuje skaitome, kad „...visa kūrinių drauge dejuoja ir kankinasi skausme iki šiol. Ir ne tik jie, bet ir mes, turintys Dvasios pirmavaisius, – ir mes patys dejuojame savyje...“ (Rom 8:22-23)

Keliose eilutėse puikiai parodyta reali, dabartinė žmonijos situacija – mes dejuojame. Dar neteko matyti sunkiai sergančio ligonio, kuris džiaugtusi savo liga ir mėgautusi skausmu. Tačiau tikintiesiems Raštas suteikia nemažai vilties, nes toliau tęsiama: „...mes patys dejuojame savyje, laukdami įvaikystės, tai yra, mūsų kūno atpirkimo“. Sirgdami mes dejuojame, tačiau tuo pačiu mes kažko laukiame, kažko, kas suteikia viltį – „mūsų kūno atpirkimo“. Mūsų kūnai dar neatpirkti, mes tebe gyvename gendančiame ir mirtingame kūne. Jie bus atpirkti tada, kai prisikelsime nauju kūnu ir Viešpats mus pasiims į dangų. Tai bus be galo džiaugsminga diena. Visam laikui atsisveikinsime su šiuo nuodėmingu pasauliu ir savo nuodėmingu, gendančiu ir mirtingu kūnu. Tai – mūsų džiaugsminga viltis, mums dar tebesant savo gendančiuose kūnuose. Nežinau kaip jūs, bet aš labai laikiu tos dienos. Mūsų planai, mūsų tarnystė, mūsų siekiai, mūsų svajonės taps visiškai nesvarbūs, kai pakilsime į debesis susitikti su savo Gelbėtoju. Jis yra mūsų amžinasis gyvenimas. Mūsų gyvenimas prasidės ten, pas Viešpatį, ir tęsis amžinybę. Įsprausti į laiko ribas mes didžiąja

savo gyvenimo dalį mąstome apie kasdienes dalykus, ką mes galime padaryti čia žemėje. Tačiau labai dažnai pamirštame mąstyti apie savo ateitį, kuri bus nepalyginamai ilgesnė ir kokybiškesnė už mūsų dabartį šioje žemėje.

Laiške kolosiečiams parašyta: „Tad jei esate prisikėlę su Kristumi, siekite to, kas aukštai, kur Kristus sėdi Dievo dešinėje. Prisiirkite prie to, kas aukštai, o ne prie to, kas žemėje“. (Kol 3:1-2)

Mūsų mąstymas turi būti užimtas mūsų gyvenimu danguje. Čia mes nieko neturime, čia mums nieko nėra pažadėta. Mes esame prikelti su Kristumi ir pasodinti su Juo danguje, Dievo dešinėje, kaip parašyta Laiško efeziečiams antrame skyriuje. Mes esame ten, ne čia. Mes esame ten, danguje, palaiminti visais dvasiniais palaiminimais Kristuje, kaip parašyta Laiško efeziečiams pirmame skyriuje. Mes čia, žemėje, esame svetimi, ateiviai iš dangaus, iš savo tikros tėvynės. Viskas, kas žemėje, yra pažadėta Izraelio žmonėms, paveldėsiantiems jiems pažadėtą šalį, karalystę žemėje. Tai jie bus karaliai ir kunigai žemėje.

Dievas iš dangaus jiems nuleis į žemę Jeruzalę ir pats su jais apsigyvens žemėje. Dovydas sėdės soste „ir karaliaus Jokūbo namams per amžius“, kaip rašoma Evangelijoje pagal Luką, Izaijo, Jeremijo, Ezekielio ir kitų pranašų knygoje. Izraelio laukia nuostabi karalystė žemėje! Tačiau mes, Kristaus kūnas, šioje žemėje nieko neturime, mums čia niekas nežadėta. Nes mūsų namai – danguje. Todėl ir mūsų mintys turi sukiotis ten, kur Kristus sėdi Dievo dešinėje, ten, kur mes sėdime prikelti kartu su Juo. Vieną dieną mes būsime pagauti į dangų su nauju kūnu pas Viešpatį ir būsime apgyvendinti savo tėvynėje.

Todėl dabar, dejuodami savo gendanciuose kūnuose, mes laukiame mūsų prisikėlimo. Mes laukiame naujo kūno, kurį mums paruošė Dievas mūsų prisikėlimo dienos proga. Antrame laiške korintiečiams parašyta, kad savo žemiškame kūne „mes dejuojame, uoliai trokšdami būti apsirengę mūsų namu, kuris yra iš dangaus“. Tiek šiame Laiške, tiek Laiške romiečiams parašyta, kad mes laukiame savo kūno. Laiške romiečiams rašoma:

„Jei viliamės to, ko nematome, tada mes su kantrumu to laukiame“ (Rom 8:25). Tai – labai svarbi Rašto eilutė. Mes turime laukti kantriai, vildamiesi mūsų kol kas nematomo kūno. Kodėl parašyta, kad mums reikia laukti kantriai? Todėl, kad dabar dar neturime naujo kūno, mums dar teks padejuoti savo gendanciuose kūne. Mums reikia būti kantriems – Dievas tikrai mums duos naują kūną. Būtent todėl apaštalas Paulius ir rašo Laiške korintiečiams, kad „mes vaikštome tikėjimu, o ne regėjimu“. Mes pasitikime tuo, kas mums parašyta Rašte apie mūsų prisikėlimą, apie mūsų naują kūną, nors to dar nematome. Skaitydami apie mums duotus Dievo pažadus mes kantriai laukiame tos prisikėlimo dienos. Mes kantrūs dabartiname gendanciuose kūne. Nesvarbu, kaip greitai ar kaip lėtai jis begestų, mes vis tiek kantriai laukiame mums duoto pažado. Mums suteikta viltis padeda išverti mūsų gendancio kūno skausmus.

Gendame iki pat mirties

Dabar šiek tiek pamąstykime ir savęs paklauskime: jei savo gendančiame kūne mums reikia dejuoti ir kantriai laukti tol, kol gausime naują, negendantį, kūną, ar tai reikštų, kad mes ir liksime savo gendančiame kūne iki pat mirties arba prisikėlimo? Taip. Ir dar, ar tai reikštų, kad mūsų kūnas visą tą laukimo laiką yra paliktas sau ir nebus stebuklingai išgydytas? Taip. Mūsų kūno Dievas dabar negydo, nes ateityje jo vietoje mums duos naują. Mums teks laukti savo naujo kūno, nepaisant to, kiek dažnai ir kiek sunkiai sirgs mūsų gendantis kūnas. Kol lauksime savo naujo kūno, tol teks patirti savo gendančio kūno ligas, skausmus ir mirtį. Dievas stebuklingai negydydys mūsų gendančio kūno, nes Jis mums paruošė kai ką nepalyginamai geresnio – naują, negendantį, nemirtingą, šlovingą ir galingą kūną, kokį turi mūsų Viešpats Jėzus Kristus, kaip rašoma Laiške filipiečiams. Todėl jums reikia susitaikyti su ta mintimi ir mąstyti nau-

jai, žiūrėti į tai, kas yra danguje, o ne į tai, kas žemėje.

Apaštalas Paulius rašo Timotiejui: „Nebegerk vien vandens, bet vartok truputį vyno dėl savo skrandžio ir savo dažnų negalavimų“ (1Tim 5:23). Pats artimiausias Pauliaus draugas ir brolis Kristuje Timotiejus dažnai negalavo. Ar manot, kad Dievas jo nemylėjo, arba, kaip kiti sako, jam neužteko tikėjimo išgyti? Ir kodėl apaštalas Paulius, kuris stebuklingai gydė žmones ir prikėlė iš numirusių Eutichą, negalėjo išgydyti savo sūnaus tikėjime? Dievas neišgydė Timotiejaus todėl, kad Jis nei jam, nei mums nežadėjo išgydyti mūsų kūnų. Jis mums pažadėjo naują kūną, kurio kantriai turime laukti savo gendančiame kūne. Manot, Timotiejus nenorėjo būti išgydytas? Ar jis kitoks nei mes? Niekas, tame tarpe ir Timotiejus, nenorėjo sirgti ir dažnai negaluoti. Bet niekas už Timotiejų nesimeldė, patepdami jį aliejumi, kad jis pasveiktų, kaip rašo Jokūbas. Jei Jokūbo laiške užrašyti pažadai galiotų mums, tai Pauliui nebūtų reikėję rašyti Timotiejui ir patarti, kad pastarasis var-

totų vyno „dėl savo skrandžio ir dažnų negalavimų“. Antrame laiške Timotiejui parašyta: „Trofimą palikau Milete sergantį“ (1Tim 4:20). Niekas ir Trofimo nepatėpė aliejumi, ir niekas jo neišgydė Jėzaus vardu. Dievas žmonių jau nebegydė. To Jis nedaro ir šiandien.

Ir pabaigai... Pasvarstykite: Senojo testamento laikais Dievas gydė žmones. Jėzus, atėjęs pas Izraelio tautą, taip pat stebuklingai gydė ir siuntė savo mokinius daryti tą patį. Taip pat Jokūbas pataria pasikviesti bažnyčios vyresnius, kad jie pasimelstų, patepdami aliejumi, kad ligonis pasveiktų.

Tačiau skaitydami apaštalo Pauliaus laiškus, mes matome visiškai kitokią situaciją. Dievas stebuklingai negydo, bet atvirksičiai – tikintysis savo gendančiame kūne turi kantriai laukti prisikėlimo, kol gaus naują, negendantį kūną. Kol tikintysis gyvena šiame kūne, pats juo turi ir pasirūpinti, kaip Paulius patarė Timotiejui.

Kaip manot, kokioje realybėje mes šian-

dien gyvename – ar kai Dievas stebuklingai gydo, ar kai mums patiems reikia pasirūpinti savo sveikata, vartojant tam tikrus vaistus ar sveikatą gerinančias priemones? Manau, toje, apie kurią rašo apaštalas Paulius. Jo laiškuose aprašoma šių dienų realybė ir mūsų krikščioniško gyvenimo pagrindai.

Apaštalas Paulius rašo savo laiškuose, kad jis yra Dievo siūstas pagonių apaštalas, jis mums užrašė Dievo žinią. Tuo tarpu štai kam parašė Jokūbas: „Jokūbas [...] dvylikai pasklidusių genčių – pasveikinimas“ (dvylika genčių – tai Izraelio tauta). Taip pat Mato evangelijoje Jėzus sako: „Aš esu siūstas tik pas pražuvusias Izraelio namų avis“. Kaip manot, ar reikia kreipti dėmesį į tokias Rašto eilutes? Juk jos nurodo, kad visi Jėzaus gydymai buvo skirti „pražuvusioms Izraelio namų avims“ ir kad išgydymo pažadas, minimas Jokūbo laiške, duotas „dvylikai genčių“.

Daugelis krikščionių akiai seka tuo, kas rašoma Izraelio tautai, tuo, ko Jėzus mokė žydus, tuo, ką rašo Jokūbas dvylikai genčių, bet visiškai ignoruoja tą faktą, kad Dievas mums

atsiuntė pagonių apaštalą Paulių su mums skirta žinia. Todėl nė kiek nenuostabu, kad daugelyje bažnyčių vyrauja sumaištis, dauguma tikinčiųjų gyvena netikrais lūkesčiais, laukdami jiems nežadėtų išgydymų, nes niekas tiksliai nežino, ką Dievas šiandien daro, kokia Jo veikla, ir ką tikintieji turi daryti. Bet tik užtenka pamatyti, kad mums skirta Dievo žinia yra apaštalo Pauliaus laiškuose, ir pradėti gilintis į jo laiškus, kaip neužilgo pamatai ne išorinio, bet vidinio žmogaus svarbą.